

dženi kolgan

*Tajna
božićna
biblioteka*

Prevela
Aleksandra Čabreja

■ Laguna ■

Naslov originala

Jenny Colgan

THE SECRET CHRISTMAS LIBRARY

Copyright © Jenny Colgan 2025

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Tajna
božićna
biblioteka*

Prvo poglavlje

London nije bio kriv, jer je London izgledao predivno na početku sezone zimskih praznika: ogromne crvene ukrasne trake; snežne kućice što su osvetljavale izloge prodavnica; ogromna novogodišnja jelka, poklon od Norveške, na Trafalgar skveru, koja je moćno blistala.

Od rane večeri, čim bi se smračilo, kroz zamagljene prozore pabova videli su se gosti kako u toploj prostoriji časkaju, smeju se i nazdravljaju praznicima; izlazeći iz crnih taksija okruženi oblacima parfema, muškarci u svećanim odelima i žene u prelepim haljinama boje dragulja stupali su na vlažne pločnike pod odsjajem svetiljki iznad njihovih glava; klizači su leteli po klizalištu u starom, popločanom unutrašnjem dvorištu Samersset hausa.

Ne. Miren Saterlend je znala da se ne oseća tako snuždeno zbog prelepog, blistavog, sjajnog, skupog Londona. Već zbog sebe. I tog doba godine.

To što je London postao bleštav, svetlucav i uzbuđljiv samo ju je podsećalo na divni Božić drugih ljudi. Dok je njena majka radila, braća su joj bila odsutna a ona je glupo pogrešila pretvarajući se pred svojim društvom da je sasvim dobro, da ima

velike planove, a sad je bilo kasno da to porekne. Jer joj je prethodni Božić bio božanstven, a ovaj će biti brutalno odvratan.

Miren je celog života bila opsednuta knjigama, uvek joj se činilo da ih nema dovoljno i jedino se osećala sigurno sa nekoliko nepročitanih knjiga u mekom povezu na noćnoj komodi, tri bibliotekarske kartice, dva kindla i kompletom Daglasa Adamsa za prvu pomoć u kupatilu, za slučaj da se brava pokvari.

Prethodni Božić je provela tragajući za knjigom koje se njena baba-tetka Vajolet sećala iz detinjstva i, na samom kraju svog života, preklinjala je Miren da je pronađe. Uz pomoć zaprepašćujuće zgodnog Tea Palisera, koji je radio za jednog prodavca antikvitetnih knjiga, Miren je pretraživala knjižare po čitavoj zemlji dok je napokon nije pronašla, potpuno sama, skrivenu u torbici sa priborom svog pradede-strica.

Ispostavilo se da je ta knjiga neprocenjiv original, koji je napisao Robert Luis Stivenson i ilustrovaao Obri Birdsli, a njena prava vlasnica, najbolja drugarica iz detinjstva Mirenine baba-tetke, koja je bila u srodstvu sa Birdslijem, odlučila je da je donira. Održana je fensi ceremonija primopredaje, tom prilikom je knjiga i izložena, a Miren je kao nalazač čak dobila i malu naknadu, koju su joj svi savetovali da iskoristi kao depozit za neki mali stan.

Teo nije došao na tu svečanost. Miren je iskreno mislila da između njih postoji nešto. Međutim, čim se uzbuđenje stišalo, on je potpuno prestao da joj se javlja. Miren se vratila svom poslu tehničara za izradu predračuna građevinskih radova, gde niko nimalo nije mario za knjige; njena baba-tetka je umrla i, iskreno govoreći, život je sada bio mnogo dosadniji nego pre njene velike pustolovine.

Miren je čak i maštala kako ona i Teo putuju po svetu, zajedno tražeći knjige... ali naravno, on se vratio svom otmenom svetu tihih biblioteka i skupocenih prvih izdanja, dok se ona vratila premeravanju skladišta punih pacova za izgradnju novih studentskih domova. Shvatila je da nema mnogo posla

za pronalazače knjiga. Pošto je plaćala zaprepašćujuće visoku hipoteku za svoj maleni novi stan, bilo joj je teško čak i da razmišlja o tome da radi nešto drugo. Znala je da je detinjasto što želi da joj se za Božić desi nešto čudesno.

Tog dana nije imala previše posla, te je odlučila da ranije ode na pauzu za ručak, i shvatila je da je koraci vode tamo gde bi često odlutala – iz bezlične kancelarije na Juston roudu, preko ulice pune saobraćaja, pored blistavobeke bolnice prema Blumsberiju, domu Britanskog muzeja, koji je pak bio dom njenog dragocenog otkrića; trenutka njene najveće slave. Ogromna zgrada zauzimala je čitav gradski blok. Oh, kako je Miren volela Blumsberi, taj otmeni londonski kraj posvećen učenosti, knjigama i čitanju. Bio je prepun univerziteta, biblioteka, izdavačkih kuća i arhiva; prelepih trgova i uređenih vrtova – a na starim zgradama posvuda su se nalazile plave ploče sa imenima slavnih pisaca koji su tu nekada živeli – Dž. M. Bari, Virdžinija Vulf, V. B. Jejs, H. Dž. Vels, Čarls Dikens... i mnogi drugi.

Miren je zagledala praznične izloge malenih radnji pored kojih je koračala, a mnoge su nudile knjige i antikvitete, i prolazila starim kaldrmisanim uličicama do visokih kuća sa velikim mesinganim zvekirima koje behu stare još kada je Dikens bio mlad. Naravno, padala je kiša, a Miren je gurnula svoju kovrdžavu kestenjastu kosu pod pletenu kapu boje senfa i molila se da joj se kosa ne raščupa previše. Usput se mimoilazila s veselim i bučnim ljudima koji su sa novogodišnjim šesirima na glavi išli prema restoranima smeštenim u starim kućama sa drvenim gredama. Nije se mnogo radovala svojoj predstojećoj žurci na poslu. Godina za njima nije bila naročito uspešna i svi zanimljivi ljudi koji nisu morali da otplaćuju ogromne hipoteke već behu otišli. Verovatno će na slavlju biti samo ona i računovođe u kancelariji sa paketićem grickalica.

Muzej je, sa svojim stubovima, prostranim stepeništem na ulazu i prepoznatljivom kupolom, bio prepun kao i uvek. Miren je volela njegovu ogromnost i obilje. Zaključana vrata

sa naslikanim lavovima behu puna dragocenosti koje je trebalo spasti u slučaju požara; ispod zgrade se nalazila napuštena stanica metroa gde je bilo pohranjeno još više takvih predmeta. Turisti, koji su jedva čekali da vide mumije i pogrebni anglosaksonski brod, predavali su svoje torbe čuvarima na ulazu, dok su pored visokih ulaznih vrata stajale ogromne novogodišnje jelke. Unutra je, na sve strane, bilo još jelki i svetlećih ukrasa, kao i ogromnih venaca od božikovine i bršljana koji su krasili čuvenu Okruglu čitaonicu u Velikoj dvorani, prostranom zastakljenom belom atrijumu u samom srcu muzeja. Miren klimnu glavom čuvarima, koji su je već poznavali kao redovnog posetioca.

A u samom središtu svega toga, u izložbenoj galeriji kružne čitaonice, nalazio se i njen doprinos; njena knjiga. Pa, knjiga koju je ona pronašla. Kad ju je obilazila, uvek bi se, prilično čežnjivo, prisećala kako je bila srećna prošlog Božića; to joj je pružalo osećaj ponosa, pre nego što bi se vratila u svoju tužnu kancelariju da razmišlja kako bi bilo da ovog Božića provede tri dana na bratovljevoj sofi, dok je svi budu sažaljevali a mama joj ugađala. Ovde se nalazilo nešto što joj je ipak pripadalo. Dok se ešarpa vijorila za njom, spretno se pela uz široke, stare kamene stepenice, uglačane koracima posetilaca tokom prethodne dve stotine godina.

Drugo poglavlje

P ošto je ušla, Miren tiho pređe u bočnu prostoriju. Iako je često tu dolazila, svaki put bi se oduševila. Bila je to hladovita soba sa kontrolisanom temperaturom, gotovo sasvim zamračena, u koju ste mogli ući – u koju je, zapanjujuće, bilo ko na *svetu* mogao ući – i videti neke od najizuzetnijih knjiga na svetu.

Šekspirov prvi folio. Biblija iz četvrtog veka. *Midlmarč* ispisano rukom. Bio je to raj za ljubitelje knjiga. A tu se, na samom kraju, ponekad okružena grupom posmatrača, nalazila izložena i njena knjiga: *Dečji vrt stihova*, sa originalnim ilustracijama Obrija Berdslija.

Miren se smestila na jedno od crvenih šestougaonih sedišta i čekala da posetioci dođu i pogledaju knjigu. Naravno, bilo je tu dece koja su se dosađivala, dece koju su vukli po muzejima da bi se navodno uzdizala, ali je ona nisu zanimala; zanimali su je ljudi koji su bili iskreno uzbuđeni što vide tu knjigu; koji su se oduševljavali i uzdisali nad finim linijama prelepih crteža; beleškama koje je na margini ispisao sam Stivenzon. Miren nije tražila dragocenost, ali ju je našla, a kad joj je bilo teško, kao sada, pružalo joj je ogromno zadovoljstvo da posmatra ljude

kako uživaju u njoj. Pored knjige se nalazila čak i oznaka – bila je tu, ispisana sitnim slovima: *Poklonjeno ljubaznošću Džun Vilson, prasestričine Obrija Birdslija: nalazač Miren Saterlend, u Londonu 2024.*

Tog dana, međutim, visok čovek svetlosmeđe kose u priлично neurednoj odeći – što, mora se reći, nije neobičan prizor u Britanskom muzeju – pomno je posmatrao knjigu. Miren se zadovoljno nasmešila, a čovek joj se već svideo premda ništa nije znala o njemu, samo zato što se divio knjizi. On se utom odjednom okrenuo i pozvao kustoskinju.

„Kad se kaže 'nalazač'...“, izgovorio je neobičnim naglasakom koji Miren nije uspela da prepozna. Upinjala se da čuje šta on priča.

„Da?“, upita kustoskinja, koja, za razliku od čuvara, nikad nije primećivala Miren kako dolazi i odlazi ili, ako jeste, nikada to nije pokazala bleđoj devojci krupnih sivih očiju i crvenkastosmeđe kovrdžave kose koja je često boravila u toj prostoriji.

„Kako su je pronašli?“

Miren se iznenadila. Niko nikad ranije nije pitao za *nju*. Uobičajeno su pitali kustose imaju li još neka Birdslijeva dela, pod tim obično podrazumevajući škakljive slike.

„Nalazila se na tavanu.“

„Oh“, odgovori čovek. Zvučao je razočarano. „Čudno mi je samo što piše 'nalazač', kao da su je tražili.“

Kustoskinja slegnu ramenima. „Ne znam. Možda je to bio neki stvarno veliki tavan?“

Čovek je dugo stajao i gledao u knjigu. Potom je izvadio telefon koji je izgledao star kao blekberi. Kustoskinja mu je uputila pogled Mede Padingtona koji je bio rezervisan za sve one koji vade telefon u muzeju, ali on nije obratio pažnju na to.

„Hm, ne mogu da izguglam... njega? Nju?“, rekao je. „Očigledno su Helen Miren i Donald Saterlend snimili mnogo filmova zajedno.“

Mirenino srce odjednom poskoči. Čekaj malo. On... on gu-gla *nju*? Brzo je zatreptala, osetivši se više nego ikad kao uhoda.

„Hm...?“, reče ona tiho, nakašljavajući se. Nijedno od njih dvoje nije se okrenulo i ona opet utonu u senku.

„Oh, dobro“, reče kustoskinja i udalji se, ostavljajući Miren samu sa turistom i onim njenim čudnim osećanjem da nema određenog mesta gde bi trebalo da bude u tom trenutku; nikome ne bi nedostajala ako bi bila ili ne bi bila tamo, među devet miliona duša u tom velikom gradu.

Naravno, ona ima porodicu koja je voli, uvek je podsećala sebe. Ali to je takođe bila porodica koja je tu ljubav umnogome ispoljavala kritikujući je i zapitkujući kada će naći bolji posao, i zna li ona da svi koji su išli s njom u školu sada već imaju decu, svi do jednoga.

„Izvinite“, reče ona, zakoračivši napred i govoreći nešto glasnije. Kustoskinja se okrenula, a Miren se udaljila od nje i prišla muškarcu.

„Da?“

Čovek ju je pogledao. Bio je u ranim tridesetim, mršav, sa neurednom frizurom. Imao je dug, otmen nos i jaku bradu, i svetlosmeđe oči sa blago spuštenim kopcima. Kosa mu je bila svetlosmeđa, gusta i preduga.

Miren odmah oseti da je pocrvenela od puke nelagode što razgovara s nepoznatim čovekom u Londonu. To je zaista bilo smešno. Nije trebalo ništa da mu kaže. Ali sada je već bila tu.

„Izvinite... Ja sam Miren. Miren Saterlend“, dodala je da bi mu potpuno razjasnila.

„Hm? Ko? Šta?“

Miren pogleda u vitrinu sa izloženom knjigom, a on isprati njen pogled i opet se zagleda u nju.

„Pa, hm... slučajno sam čula šta ste pričali.“

Činilo se da je njemu još nelagodnije nego njoj. „Dakle, hoćete da mi kažete da ste vi...“

„Ja sam ona koja je pronašla knjigu, da.“

Pogledao ju je sa krajnjom nevericom. „Pa, hm, vi ste se sasvim slučajno našli ovde...?“

„Da“, odgovori Miren. „Hoćete li da vam pokažem svoju vozačku dozvolu?“

On malčice iskrivi usta, jer je to očigledno želeo, ali je bio suviše lepo vaspitan da je zatraži. Preturajući po torbi, Miren izvadi novčanik i pokaza mu, umesto toga, svoju karticu iz Britanske biblioteke, kojom se izuzetno ponosila.

„Ah“, reče on, iako je i dalje izgledao zbunjen. „A vi ste se slučajno zatekli u kraju? To je samo neverovatna slučajnost?“

Miren se namršti. „Radim nedaleko oдавде. A ponekad rado posećujem svoju knjigu“, reče ona.

On se tada široko osmehnuo i taj osmeh je sasvim preobrazio njegovo prilično sumorno lice; ozario ga je. Ovo je konačno zvučalo logično.

„Dolazite ovamo i gledate ljude koji obilaze vašu knjigu?“

„Nije to jedino što radim“, odgovori Miren, odjednom pomalo žacnuta.

„Čekate li da počnu da pričaju o njoj a onda se suočite s njima? Neobičan hobi. Oooh – ili čekate da počnu da pričaju o vama!“

„Nije to *hobi*“, reče Miren, pomalo kruto. On ju je sada zadirkivao, a to joj se nije svidelo.

„To je nešto što često radite svojom voljom? Jer, moram da vam kažem, to prilično zvuči kao hobi.“

Miren se odjednom iznervirala. Ko je uopšte taj tip?

„Pa, volim tu knjigu, i volela sam osobu koja mi je tražila da je pronađem“, reče ona, pomalo napetim glasom.

On diže ruke. „Naravno. Izvinjavam se. Izvinjavam se. Ni sam hteo da vas zadirkujem. Ali jeste li je stvarno tek tako pronašli na tavanu?“ Pogled mu je bio znatiželjan, kao da to nije rekao tek da bi ćaskao s njom, već da ga to iskreno zanima.

„Ne!“, reče Miren. „Pretražila sam celu zemlju. Našla sam je na kraju baš tamo. A uzgred, pola Britanije je tražilo tu knjigu.“

„Kladim se da je tako“, odgovori on. „Ali vi ste je pronašli. Dobro, dobro.“

On pogleda na sat i trgnu se.

„Sastanak“, rekao je. Zatim je izvadio belu karticu ukrašenu reljefom, sa imenom i brojem – ništa više – ispisanim izdignutim crnim slovima.

„Džejmi Makinon?“, pročitla ona naglas.

„M-hm“, reče on. „Nažalost, ja nisam nalazač knjiga.“

Pogledala ga je zbunjeno.

„Slušajte... ako budete zainteresovani za posao, javite mi se.“

Posao, pomisli Miren. Ali takođe: posao?

Treće poglavlje

Naredna neobična stvar koja se desila Miren bila je sledeća: broj na kartici koju joj je taj čovek dao bio je kućni broj. Pravi broj fiksnog telefona, sa pozivnim brojem u zagradi, sa veoma dugim pozivnim i veoma kratkim ličnim brojem. Naravno, prvo što je Miren uradila kad se vratila u kancelariju bilo je da pokuša da ga izgugla, bezuspešno, osim što je saznala da se taj broj nalazi negde u Škotskom gorju; negde na severoistočnoj obali, u delu Ujedinjenog Kraljevstva o kojem apsolutno ništa nije znala.

Sutradan je videla radni raspored za Božić.

„Sada si tu samo ti“, rekla joj je šefica, pomalo sažaljivo. „Imran je upravo dao otkaz.“

„O bože“, reče Miren. „Svi su otišli.“

Posao joj je bio potreban da bi otplaćivala hipoteku. Znala je da bi trebalo da nađe nešto drugo. Ali nekako nije imala snage za to – da šalje hiljade radnih biografija u hiljade inboksa, nadajući se da će nekako uspeti da izvuče dobitnu kombinaciju.

„Nikom ne treba dežurni tehničar za izradu predračuna građevinskih radova za Božić!“, rekla je Miren u očajanju, gledajući datume kada je trebalo da bude dežurna, a to su, činilo se, bili svi praznični dani.

„Moramo da se ponašamo kao ozbiljna organizacija“, odgovorila je njena šefica, koja nije bila loša osoba, samo vrlo, vrlo umorna.

Miren se nabusito vratila za svoj radni sto. Bilo je jasno da su božićni praznici već počeli. Nikom nisu trebali predračuni za građevinske radove. Svi su bili suviše zauzeti gledanjem reklama za parfeme i žaljenjem zbog toga kako su plastične tube bombona „kvoluti strit“ sada male, dok su, kad su oni bili mlađi, očigledno bile veličine gasnih kotlova.

Ona uzdahnu i zagleda se u ekran svog računara. Sada nije mogla da ide čak ni u Britanski muzej da gleda svoju knjigu, za slučaj da je kustoskinja sada upamtila ko je ona. Bilo bi joj suviše neprijatno da je ona zatekne kako vreba oko sopstvene izložene knjige.

Miren je impulsivno odlučila da pošalje poruku na broj sa kartice.

Poruka, naravno, nije mogla da se pošalje jer je to očigledno bio broj fiksnog telefona. To je bilo smešno; sigurno je on to uradio namerno. Verovatno vozi tricikl i smatra da treba da vrate u upotrebu šilinge i krune. Doduše, nije imao nikakvu neobičnu bradu i brkove. Izgledao je prilično normalno, premda pomalo mršavo i neuredno. Ali ipak.

Zidovi Mireninog stana delovali su skućenije nego ikad kad se vratila kući posle dugog putovanja do južnog Londona, sa milion ljudi smrknutih lica u perjanim jaknama, koji su svi išli na isto mesto u isto vreme žaleći što i svi ostali idu tamo.

Miren je proverila ima li možda u frižideru hrane na koju je zaboravila (nije je bilo), uzela je telefon, a zatim ga opet odložila. Nije htela da deluje kao potpuna ludača koja zove telefonom nekog čudaka s kojim se srela u muzeju.

Zatim je opet uzela telefon. Šta će zapravo raditi večeras? Listati *Instagram* da vidi kako se svi drugi ludo provode? Pre-titi jezivom, izmišljenom osvetom prokletom, nevidljivom Teu Paliseru? Izaći na ledenu hladnoću, klipsati kilometrima do autobuske stanice i vratiti se u grad, do nekog bučnog i prepunog bara gde nikoga neće moći da čuje, a za to potrošiti čitavo bogatstvo?

Telefon je zvonio beskrajno dugo. Nije bilo telefonske sekretarice, ni bilo kakvog načina da ostavi poruku.

Dobro. On slobodno može da zadrži svoj glupi antikvarski nadmeni fetiš – koga je briga za to? Miren je odjednom poželela da se okupa u kadi, što je bilo nemoguće jer, naravno, nije imala kadu. Iako je već čula svog prvog suseda kako se tušira, što nije bila dobra vest, jer je to uobičajeno prethodilo vrlo glasnoj seansi seksa sa njegovim dečkom.

Tada se na ekranu njenog telefona pojavi dug broj i telefon zazvoni.

Četvrto poglavlje

„Ah, je li to pronalazačica knjige?“, začuo se glas sa drugog kraja. Zvučao je razgaljeno.

Sad kad ga je čula izvan biblioteke pune posetilaca, Miren je shvatila da je njegov naglasak škotski – ali ne onaj škotski kakav je obično zamišljala, simpatični, bučni glazgovski. Njegov glas zvučao je grublje, reči nisu bile rastegnute, već odsečnije. Miren se opet iznervirala. Ovog puta zbog njegovog tona; kao da je potpuno uveren očekivao da će se ona javiti, samo zato što je razgovarao s njom u muzeju. Tražila je pravu reč. To je to; on zvuči *povlašćeno*.

„Rekli ste mi da vam se javim!“, podseti ga ona, pomalo jetko.

„Jesam“, reče on.

„Nemate mobilni?“

„Imam!“, odgovori on, a glas mu je odjekivao sa drugog kraja linije. „Videli ste ga. Ono što nemam jeste signal.“

„Kako to mislite?“

„Mislim, znate ono kad vam telefonske kompanije obećavaju pokrivenost od devedeset devet odsto? Pa, ja živim u tom veoma posebnom jednom procentu.“

„Zar neće i fiksni telefoni uskoro preći na digitalni signal?“

„Tako kažu“, odgovori on sumorno. „Moraću da se vratim ručnom pisanju pisama.“

„Mogu da se kladim da vam to ne bi smetalo“, reče Miren, a onda požele da se ugrize za jezik kad je shvatila kako to grubo zvuči.

„Šta ste time hteli da kažete?“, upita on razborito.

„Oh“, reče Miren, brzo se snašavši, „zato što tražite pronalazača knjiga. Dakle, zvučite kao... osoba koja voli da piše perom po hartiji.“

„O da!“ Opušteno se nasmejavao. „I jesam. Kako god. Da. Zdravo. Pa, potrebno mi je da mi pronađete jednu knjigu, a sudeći po onom natpisu koji sam video u Britanskom muzeju, vi ste osoba koja mi je potrebna.“

„Zašto je ne nađete sami?“, upita Miren.

„Pa, prilično ste direktni“, reče Džejmi. „Mislio sam da ćemo razgovarati o ceni.“

Miren je nekoliko trenutaka ćutala a zatim upita: „Gde pretpostavljate da se ta knjiga nalazi?“

„U mojoj kući.“

„Da li se vi to šalite?“

„Nažalost, ne“, odgovori Džejmi.

„Jeste li vi neki težak čudak koji uživa da prilazi nepoznatim ženama?“

On se nasmeja. „U *Britanskom muzeju*?“

„Istina“, reče Miren. „Londonska biblioteka deluje kao prikladnije mesto za to.“

„Slušajte. Moja kuća je zaista velika. A negde u njoj se nalazi knjiga, koju je – mislim – tu ostavio moj deda, ali ne mogu da je nađem.“

„Mislite?“

„Ona se spominje. U njegovim... beleškama.“ Zvučao je prilično neodređeno.

Miren nije mogla da se obuzda. U utrobi je osetila treptaj uzbuđenja. Pustolovina za kojom je čeznula; promena dnevne

rutine. I knjige, naravno; bilo šta što ima veze s knjigama. Trudila se da glasom ne oda znatiželju.

„Kakva je to knjiga?“

„Ah, pa. Hm.“

„Kako??“

„Ne znam.“

„Dakle, želite da pronađete neku knjigu u vašoj kući, ali ne znate kako se ona zove ni gde se nalazi.“

„To je uglavnom to što mi je potrebno.“

„A vi se nalazite...?“

„U severnoj Škotskoj.“

Miren pogleda kroz prozor, u dugi niz identičnih viktorijanskih zgrada, sve podeljene na malene garsonjere i skućene stanove baš poput njenog, male plastične novogodišnje jelke što su vedro sijale, celim putem duž izuzetno duge ulice. Kiša je padala na onaj sumorni način, kao da zna da mora da pada u južnom Londonu u decembru, naravno, ali da zbog toga nije nimalo srećnija od vas.

Ovo je nešto novo. Nešto drugačije. Drugačije od radnih rasporeda i hipoteka i... oh. Još uvek je morala da razmišlja o svemu tome.

„Ima li tu nekog novca?“ upita odjednom Miren. „Je li to plaćen posao? Jer ja sam zapravo tehničarka za izradu predračuna građevinskih radova. I zaposlena sam. Ili bi bar trebalo da budem.“

„Hm“, odgovori čovek. „Pa, ako je pronađete, biće.“

„Dobro, dakle, tražite od mene da dođem u nepoznato mesto usred nedodije, besplatno?“

„Oh, dovešću vas ovamo.“ On zastade. „U pravu ste. Nisam shvatio koliko to čudno zvuči dok niste izgovorili. Želite li da pozovem vašeg šefa? Ili... vašeg oca?“

„Ne bih rekla“, reče ona pitajući se šta bi o takvom predlogu mislio njen otac, koji je stanovao tri ulice odatle i uglavnom joj iskazivao svoju ljubav dolazeći kod nje i govoreći joj da je struja

u njenom stanu smrtonosna zamka i zar ona, kao tehničarka za izradu predračuna građevinskih radova, ne bi to trebalo da zna.

U velikoj meri je želela da kaže da. Ali morala je da odraste, da odbaci detinjaste ideje o pustolovinama i putovanjima.

„To je zanimljiva ideja, ali jednostavno ne mogu da odem oдавde.“

To je ispravna odluka, govorila je sebi. Ne treba joj lutanje do neke nedodije u Škotskoj kod nepoznatog čoveka koji nema ni signal za mobilni. Dobro, bio je to prilično komplikovan plan ubistva, naročito uzimajući u obzir da je ona prišla nje-mu – dvaput, ako se računa i telefonski poziv. A zapravo, to je možda bilo još gore. Možda on uopšte nije ni razmišljao o ubistvu dok mu ona nije prišla.

Međutim, ona ga zapravo nije smatrala ubicom. Pretpostavljala je da je on samo neki ekscentričan ljubitelj knjiga, a ona nije smela da dozvoli sebi da se upusti u to. Ne opet. Ne pošto je prošli put kada je tragala za knjigom ostala slomljenog srca.

Ipak, bilo je zabavno...

Ne! Prokleti, grozni Teo Paliser. On bi uživao u ovome, ule-teo bi u to bez imalo razmišljanja. Verovatno bi već prihvatio taj posao. Međutim, ona to nije mogla.

Ali ona nije pronalazačica knjiga. To je čak i nepostojeći posao. Jednom joj se posrećilo, i to je bilo sve.

Pošto su završili razgovor, Miren je utonula u svoj najnoviji roman, opet se unoseći u božićnu priču sa prinčevima, i naručila dostavu hrane iako naručivanje utorkom uopšte nije popularno, i nije joj nimalo koristilo, čega je bila potpuno svesna još dok je to radila.

Miren je loše spavala i stigla je u prljavo sivo jutro loše volje, kasneći na posao. Njena šefica je, začudo, bila odlično raspoložena.

„Pojavio se posao za tebe!“, reče ona pobedonosno. „U Škotskoj. Ne znam zašto nisu našli nekog iz tog kraja, ali tražili su tebe. Žele da dođeš tamo nedelju dana pre Božića.“

Miren razrogači oči. „O, stvarno?“, upita ona, trudeći se da zvuči opušteno.

„Moraš da odeš i da proveriš da li bi nekretnina bila prigodna za proširenje ili za rušenje: zapravo, to je baš čudno: on nije bio sasvim određen kad je reč o pojedinostima.“

Miren se nasmeši. „Dobro.“

„I poslao ti je kartu za voz.“

Posle toga Miren nije mogla da ostane neraspoložena. Stan je izgledao tužno, njena mama je bila zauzeta, Miren je bila potpuno dekontirana a kiša nije prestajala – ali je ona bar dobila posao koji bi, činilo se, mogao biti zanimljiv. I koji je, na kraju krajeva, bio povezan sa knjigama. Pokušavala je da dokuči na šta je on tačno mislio; možda je želeo da mu ona napravi katalog ili indeks knjiga. Dosadno, ali mogla bi to da podnese. U mislima je videla lepu kuću prepunu polica sa besprekorno poslaganim knjigama, prelepa stara zanimljiva izdanja. Nadala se da on neće očekivati od nje da procenjuje vrednost starih izdanja; to uopšte nije umela da radi. Takav posao bi daleko više priličio Teu Paliseru... Trudila se da ne misli na njega, iako joj je prst lebdeo nad pretragom na *Instagramu*. A govorila je sebi da to nikad ne treba da radi. Nije ga pratila. Ali bi... s vremena na vreme pogledala njegov profil.

O da, bio je tu. Tamna kosa mu je padala na čelo, držao je neki prastari roman Henrija Fildinga i snimio kratak video o tome. Imao je izvestan broj pratilaca na profilu @londonskiknjizar gde je pričao o novim knjigama koje su im pristizale u radnju, i pritom je izgledao veoma osećajno. To je privlačilo prilično brojnu publiku devojaka i mladića knjigoljubaca, i kod Miren izazivalo strahovitu ljubomoru i nerviralo je kad god bi ga gledala, a osim toga morala je da koristi lažni profil da on ne bi saznao da ga ona gleda, što je bila još veća gnjavaža. Izgledao je sjajno. Odmah je izašla sa njegovog profila. I ona je imala doživljaje s knjigama! I to vrlo kul doživljaje!

Miren opet pogleda u svoju železničku kartu. Bio je to voz kojim se nikada ranije nije vozila: Kaledonijski noćni voz. Putovao je od Londona do Škotskog gorja i imao je vagone sa ležajevima, kao i sa sedištima. Njena karta nije, nažalost, podrazumevala spavaća kola, što je bilo razočaravajuće, jer je značilo da će morati da presedi deset sati tokom noći. To je trebalo da bude lepo romantično putovanje, ali je verovatno moglo biti tako samo u slučaju da imate udoban krevet; to bi bilo lepo. Ipak, putovanje je putovanje.

Miren je spakovala mali kofer i uzela avionsko jastuče od majke. Ako bude imala sreće, razmišljala je, mogla bi da traži od Džejmija Makinona da je pošalje nazad avionom. Još uvek joj nije bilo sasvim jasno šta, za ime sveta, on želi da ona uradi, ali se ipak bila trгла iz obamrlosti i apatije, jer je u planu imala nešto drugačije, izvan svoje rutine.

Miren se sećala kako je, posle pandemije, obećala sebi da se nikad neće vratiti svojim starim navikama – a onda im se ipak vratila. Bila je premlada da zapadne u rutinu. Ovo bi moglo ispasti grozno – mada nije smatrala da bi moglo biti opasno – a to je ipak nešto. Možda on zapravo zaista želi da ona obavi i nekakav predračun za građevinske radove – i to joj je padalo na pamet. Mada bi to bilo još uvrnutije. Pa, to joj je posao, a ako se bude osetila imalo ugroženom, zveknuće ga svojim teodolitom* i pobeći do sto đavola odatle.

Kasno uveče zaključala je stan i krenula na stanicu, a srce joj je zaigralo od uzbuđenja.

To nije dugo potrajalo.

* Geodetski instrument za merenje horizontalnih i vertikalnih uglova. (Prim. prev.)

Peto poglavlje

U Britaniji ima mnogo prelepih železničkih stanica. Stanica Juston u Londonu nipošto nije jedna od njih.

To je četvrtasta, siva kutija sa niskom tavanicom koja odiše mirisom nemira. Činilo se da svi pokušaji da se ona razvedri – živopisne slike srećnih porodica u prirodi, klaviri na sve strane – ne služe apsolutno ničemu osim da dodatno istaknu njenu sumornost i sivilo, kao da su je sami vozovi posipali gustom crnom gareži.

Tu su brojne prodavnice brze hrane i mnoštvo ljudi koji bule u svoje telefone a zatim dižu pogled ka ekranima sa ispisanim dolascima i odlascima vozova, i ako se jedna osoba trgne kao da je videla objavljen broj perona, odmah se trgnu i svi ostali, kao jato preplašenih ptica. Kada se brojevi perona konačno pojave, svi trče kao da im život od toga zavisi, znajući da će u toj gužvi ostaviti za sobom one najopterećenije prtljagom, starije i slabije. Zbog toga se svi osećaju pomalo tužno i postićeno a ta osećanja prožimaju i same zidove zgrade, dajući joj patinu masne brige koju možete da osetite čim prođete kroz niska, prljava vrata, na kojima autobusi ispuštaju buljuke putnika.

Te hladne i vlažne decembarske večeri stanica je ledena, prljava i ne izgleda kao naročito vedro i praznično mesto,

posebno ako, kao Miren, stojite ispred nje, usred nastupa grčevitih jecaja; jecaja koji nadjačavaju čak i optimistične pevače božićnih pesama Vojske spasa koji pokušavaju da izmame koji novčić od sentimentalnih putnika što se vraćaju sa kancelarijskih žurki, okićeni mlitavim ukrasnim trakama.

„Ali ja sam *snalazljiva*“, jecala je Miren. „Ja sam *Londonka*! Ja *živim* ovde! Mislila sam da ti momci napadaju samo neiskusne turiste koji su tek stigli.“

Sve je trajalo samo milisekund. Miren beše izašla iz stanice metroa, prelazila je ulicu, tražila je svoju voznu kartu na telefonu i – *zum*: prilika brža od munje na električnom biciklu prozujala je tik pored nje i istrгла joj telefon iz ruke, nestajući u masi vlažnih farova i stop-svetala bezobzirno jureći Juston roudom.

Predusretljivi škotsko-britanski saobraćajni policajac koji je pokušavao da pomogne uplakanoj dami na kraju veoma dugog reda nije smatrao da je želeti zlo turistima naročito plemenit odgovor, ali se trudio kako je znao i umeo.

„Da, pa“, reče on, pokazujući joj na obližnji poster koji je sve upozoravao: Lopovi u blizini. „Govorimo svima da treba da sklanjaju telefone.“

„Ali došla sam na železničku stanicu, a karta mi je u telefonu!“, jecala je Miren. „Nisam *mislila* da radim nešto nerazumno.“

Glasno je šmrcala i ljudi su je gledali. Po staroj navici, snažno je cimmula jednu kestenjastu loknu koja je virila iz njene kape.

„Hoćete li da pođete sa mnom u kancelariju, da napišemo izveštaj?“, upita policajac.

„Treba mi telefon! Možete li da mi ga vratite?“, preklinjala ga je Miren očajnički. „Ovde imate gomilu sigurnosnih kamera.“

„Ne“, odgovori policajac. „Nisu vam baš često krali telefon, zar ne?“

Gotovo neverovatno, prostorija u koju vas vode ako vam se na Justonu desi nešto loše još je gora od ostatka stanice. Tu su

nizak, rasklimatan sto na kojem stoji kutija jeftinih papirnih ubrusa i dve stolice sa počupanim tapacirungom.

„Pa, hoćete li da čujete celu priču?“, upita Miren, smestivši se na stolicu, policajac je uzeo svoj notes.

„Zapravo ne“, reče policajac. „Samo sam hteo da vam dam ovo, za osiguranje.“

„Ali meni stvarno treba telefon!“, reče Miren. „To je kao... kao da vam odvoje dušu od tela – razumete li šta hoću da kažem?“

„Da. Zapravo, ne“, odgovori čovek, kao da nije morao da sluša to isto stotinu puta dnevno.

„Zašto neko to *ne spreči*?“

„To su ti momci na biciklima“, reče mudro policajac. „Prilično su brzi.“

„Rekli ste to kao da mislite da su oni kul!“

„Nisam rekao kul“, odgovori on. „Rekao sam brzi.“

„Trebalo da se postave nagazne električne žice“, reče Miren, sa neuobičajenom okrutnošću. Kao i većina ljubitelja knjiga ona inače nije bila surova. „I da ih povuku na izlazu iz stanice.“

„I da katapultiramo te momke u saobraćaj“, reče zamišljeno čovek.

„Da!“

„Znači, smrtna kazna.“

„To bi sprečilo krađe“, reče Miren nabusito.

„Pa, tako je.“

Još izvesno vreme sedeli su u tišini dok joj je on ispunjavao obrazac za osiguranje.

„O *bože*“, reče Miren. „Ovo je nemoguće. Ja moram na voz. A karta mi je u telefonu!“

„Pretpostavio sam da je tako“, reče policajac, pokazujući joj dokument. „Kuda idete?“

„U Škotsku“, reče Miren.

„Oh, divno“, odvrati on. „Spavaćim kolima?“

„Hoćete li prestati da se pravite da je sve u redu?“, upita Miren. „Opljačkana sam, krenula sam na svoj novi posao i sve je ovo *grozno*.“

„Niko nije umro...“, reče policajac.

„To je zato što niko ne prihvata moju ideju o nagaznim električnim žicama!“

„... a vi idete u Škotsku na Božić“, reče joj policajac s prijateljskim osmehom. „Moglo bi biti i gore.“

Ljubazni policajac je sačekao da Miren sa fiksnog telefona koji je služio u tu svrhu otkaže sve transakcije kod svoje banke.

Sada je, zarobljena u toj prljavoj i skućenoj prostoriji u Justonu, Miren samo želela da ode kući. Njen stan je možda bio mali i nije imao zvučnu izolaciju i možda su je slagali kad je reč o mezaninu, ali je bar bio njen. Tu je mogla da zaključa vrata i da se osami.

Tada se setila. Njena ojster kartica i svi njeni kontakti i podaci i njen život, Uber i sve ostalo – *sve* je bilo u njenom glupom, prokletom, prokletom telefonu. Izbrisala je sve podatke iz svog mozga negde oko dve hiljade devete, i sad čak nije znala ni broj mobilnog telefona svog brata, niti bilo koga ko je mogao da joj pomogne.

Ali je imala posao. Očekivali su je. Najbolje bi bilo da nastavi putovanje.

„U redu?“, reče policajac. „Vaš voz uskoro kreće.“

„A moći ću da putujem bez karte?“ Ona podiže papir koji joj je on dao.

On klimnu glavom. „Imate lična dokumenta, je li tako?“

„Nisu mi uzeli novčanik, samo telefon. Kao što dobro znate, kad biste to želeli, mogli biste da ga potražite preko aplikacije za pronalaženje telefona.“

Policajac se nakašlja. Za sobom je imao veoma naporan dan, spasao je zalutala kolica da se ne otkotrljaju na šine i priveo jednog egzibicionistu, te se nije osećao sasvim beskorisno, ali ovih dana bilo je mnogo više nezadovoljnih žrtava pljačkaša u trku.

„Pa, hajde da odemo do perona broj jedan, gospođice; tamo ćemo to rešiti. Onda možete da organizujete da vas tamo dočekaju, da uzmete nov telefon, i eto. Tamo možete popiti i čaj. Ili možda neko piće?“

„Dobro“, reče ona, ophrvana hladnoćom, depresijom i čemerom. „Pokušaću.“

Spavaća kola behu zavučena u najudaljeniji ugao stanice. Miren je zavidljivo gledala reklamne postere ljudi ušuškanih u čiste bele čaršave.

Voz petrolej boje stajao je u svom uglu dok su putnici prolazili širokim betonskim peronom. Prvi vagon, videla je Miren, služio je delom za sedenje, a delom za bicikle i prtljag. Sve u svemu, izgledao je prihvatljivo udobno, ali ona će ipak morati da sedi celu noć, pored neke potpuno nepoznate osobe – taj voz je uvek bio popunjen. U njemu je već bilo putnika, uglavnom muškaraca, uz dve žene koje su plele, dok su muškarci s velikim torbama pored njih već spavali. Mama i tata pokušavali su da smeste dvogodišnje dete i bebu na sedišta i Miren oseti sažaljenje prema njima, a zatim i prema sebi. Šta god da je čeka u Škotskoj, sigurno neće biti u najboljem izdanju da se s tim izbori ujutru. Shvatila je da nije ni proverila ima li bilo kakvih informacija o tome da li će je neko tamo sačekati. Sigurno će je neko sačekati, zar ne? Nije mogla da se seti čak ni naziva stanice... ne, biće sve u redu. Setiće se, sutra je novi dan. Neko će u vozu imati laptop i neće imati ništa protiv da se ona ulogije. Možda je to čak i pustolovina, govorila je sebi, trljajući ruke da ih ugrije.

Međutim, u tom trenutku ništa joj nije ličilo na pustolovinu. Grupa očigledno vrlo pripitih muškaraca ušla je u kupe i čan-grljajući počela da raspakuje limenke i boce iz tankih plastičnih kesa. O bože. Očigledno su planirali da naprave žurku.

„Hvala“, reče ona policajcu.

„Srećno“, odgovori on i namigne joj. „Svideće vam se u Škotskoj, obećavam.“

„Gospodo?“

Konduktier je imao otmenu zeleno-plavu uniformu, sa kariranim pojasom i kapom.

„Imate li ležaj?“

„Ne“, odgovori Miren tužno, posmatrajući ljude kako prolaze tamo-amo hodnikom. Već je kroz staklo čula neku bebu kako vrišti. „Mislim da imam samo obično sedište.“

Konduktier uze njenu papirnu kartu, a zatim je dugo gledao u njenu vozačku dozvolu i u svoju mapu, dok je Miren drhtala. Na peronu je bilo ledeno, a ona se nalazila osamsto kilometara južno od svog krajnjeg odredišta. Zapitala se da li je trebalo da ponese deblji kaput od ovog boje graška koji je najviše volela.

„Ah, da“, reče joj on napokon. „Izvolite. Pođite za mnom.“

Klimnuo je glavom drugom konduktieru i krenuo ka drugom kraju voza vrlo žustrim korakom te Miren pohita da ga sustigne. Dok su išli ka otvorenom delu perona, hladnoća je bila sve oštija a voz je ispuštao oblake pare, poput zmaja koji se zagreva.

Voz je bio izuzetno dug, vagoni su se nizali jedan za drugim. Pošto su prošli dalje od prvih vagona i onih sa sedištim, bilo je sve tiše; Miren je tužno gledala kroz prozore dok su putnici otvarali mala vrata udobnih kabina sa prostorijama s kariranim tepisima i krevetima sa čistim, uštirkanim pokrivačima; majušnim lavaboima i tuševima; bocama vode i uredno poređanim toaletnim potrepštinama. Srce joj se steglo. To je sve izgledalo tako udobno i toplo, dok je ona bila tako promrzla i tužna. Očigledno su je vodili do drugog dela sa vagonima za sedenje, verovatno na drugom kraju voza.

Već su skoro sasvim izašli napolje sa stanice na mračan londonski noćni vazduh pun gareži kad stigoše do samog kraja

voza i poslednjeg vagona. Poslednji vagon, tik do same lokomotive, uopšte nije bio plav. Bio je raskošne, tamnocrvene boje. Umesto velikih, zaobljenih prozora, imao je staromodna vrata i prozore koji su se mogli otvarati. Taj vagon je očigledno bio dodat sa nekog sasvim drugačijeg voza; bio je drugačije izrade i izgledao potpuno drugačije od otmenog novog Kaledonijskog noćnog voza. Oh, sjajno. Možda će morati celim putem da sedi na nekom sedištu za metro.

„Gospodo“, reče joj kondukter, dodirujući kapu, dok su se vrata otvarala.

Miren se pope uz stepenice noseći svoj kofer sa točkićima i, okrenuvši se desno, uđe u kupe. Očekivala je automatska vrata, ali pred njom su bila vrata s bravom. A onda, kada je ušla, stala je kao ukopana.

Šesto poglavlje

Nemoguće...“, uzdahnu ona glasno. Zatim dvaput trepnu. „Ovo večer je već bilo izuzetno zbunjujuće. Je li ovo...? To nije bilo moguće.

Mala vrata vodila su u vagon bez pregrada, koji je zapravo više ličio na veoma dugu, premda pomalo usku sobu. Bio je mnogo veći nego što je Miren očekivala. Njen mozak još nije u potpunosti shvatao gde se obrela. Ali vagon – soba, kuća, kako god ga nazvali – bio je uređen kao... pa, nije bilo druge reči za to. Bio je uređen kao biblioteka.

Zidovi oko prozora behu oblepljeni izbledelim platnenim tapetama, dok su na prozorima bile prave tamnocrvene zavese sa dezenom, konopcem i kićankama. A svuda oko prozora behu poredane knjige: stare knjige, u policama sa visokim prečkama, da bi knjige bile bezbedne prilikom oštarih skretanja. Tu su, duž prozora, bile i udobne, prilično kitnjaste sofe, starinski pisaci sto, mali koncertni klavir u koji je Miren buljila s nevericom i mali bar sa starinskim, kristalnim bocama. Zidovi su bili ukrašeni slikama iz lova, a mesingane lampe su bacale topli sjaj u tami. Na suprotnom kraju dve fotelje behu postavljene ispred kamina u kojem je gorela prava vatra.

„Nemoguće“, uzdisala je Miren.

U tom trenutku prema njoj je krenuo čovek koji je do tada stajao pored bara; Miren ga u prvi mah nije ni primetila.

„Šta je ovo?“, upitala ga je začuđeno.

„Dobro došli u Vagon Makinon“, odgovori on. „Mogu li vas ponuditi pićem?“

Miren je već krenula da obilazi ovu neobičnu prostoriju.

„Nemoguće!“ Bila je besna što nema telefon da je fotografiše. „Je li ovo... je li ovo za ljude koji su mete atentata?“

„Gospodo“, reče čovek, popustljivo se smeškajući. „Mogu li vam ponuditi neku toplu užinu?“

Međutim, Mireninu pažnju je odjednom privuklo još nešto: neka prilika u jednoj od dve fotelje ispred kamina koji je, upravo je shvatila, bio električni, a ne pravi, ali izvanredno uverljiv, i svakako je širio prijatnu toplotu. U poređenju sa ledenim železničkim peronom toplota je bila zaista primamljiva, i ona nije mogla da zamisli ništa prijatnije nego da se spusti u fotelju sa jednom od knjiga kojima su bile ispunjene police svuda unaokolo.

Tada joj je ponovo prišao barmen. „Bio sam slobodan da vam priprelim kuvani viski“, reče on. „Mnogi putnici ga rado piju kad se ukrcaju, ali ako želite nešto drugo, samo kažite.“

Šta god da je to bilo, mirisalo je božanski.

„Ne, ne, u redu je“, reče Miren, zahvalno uzimajući debelu, toplu čašu i udišući pomešane mirise viskija, smeđeg šećera, karanfilića i meda. „Hvala.“

Čovek u fotelji se okrenuo, a Miren se pripremila da se pozdravi sa neznancem iz biblioteke.

„Čoveče, Miren Saterlend! Pitao sam se hoću li te videti!“

Bio je to glavom i bradom nestali knjižar. Teo Paliser.

sedmo poglavlje

U čitavoj nedelji punoj iznenađenja za Miren, ovo je bilo možda najveće od svih. Odmah se razbesnela što je on vidi sa licem umrljanim od suza, razmazanom maskarom, glupim avionskim jastukom – jastukom za *vrat* – koji je visio sa nje, u kaputu prljavom od stanice i nedovoljno toplom za zimsku hladnoću.

Jer je bila zaboravila koliko je on privlačan. Razorno: tako mršav i bleđ, sa tim krupnim tamnim očima, sa tankim, inteligentnim obrvama neprestano izvijenim kao da mu je navrh jezika da kaže nešto otrovno, što se često i dešavalo. Kad je Teo bio tu, sa svojim otmenim manirima i sjajnim crnim očima, njegova duhovitost i sklonost pustolovinama činile su ga neodoljivim. Naravno, Miren je u nekoliko poslednjih dugih meseci bolno shvatila da verovatno nije jedina koja tako misli.

„Otkud ti ovde?“, upitala ga je Miren.

„Gospođice Saterlend“, odgovori on, na svoj preterano zvaničan način.

„Zašto uopšte...“ Ona se osvrnu. „Gde smo mi to, dođavola?“

„U potrazi za knjigama“, odgovori Teo, smešeći se. „Stric me je poslao.“

„Mislila sam da više ne radiš za njega.“

„Ah, još samo jedan, poslednji posao, i tako to, znaš već... Lepo izgledaš.“

Tolik je bilo očigledno da to nije istina da se Miren trgnu. Takođe je odjednom poželeva da kaže: *Zašto mi se nisi javio? Gde si, dodavola, bio?* Umesto toga je samo čvršće pridržala svoje piće jer je voz, trzajući se, krenuo i polako izašao iz stanice.

„Šta je ovo?“, upita ona. „Da li me je neko oteo?“

„Znam“, reče Teo. „Zar nije božanstveno?“

„Ali šta se *dešava*?“

„To je Džejmi Makinon“, odgovori Teo, kao da to sve objašnjava.

„Da, i?“, reče Miren.

„Ne znaš?“

„*Vikipedija* mi nije mnogo pomogla.“

Teo se nasmeši. „Ne, naravno. Ta porodica prilično dobro uspeva da se drži podalje od očiju javnosti.“

„Dobro, prestani da se ponašaš tako nadmeno i nadobudno“, reče Miren, sad zaista ljuta. „Da, bla-bla, ti poznaješ otmene ljude.“

Teov stric je imao neverovatno otmenu knjižaru u Kensingtonu, nabavljao je izuzetno skupocene knjige, često na sumnjive načine, i ponašao se prema Miren kao prema nečemu nezgodnom u šta je slučajno ugazio. Teo je bio njegov siromašni rođak koji se oslanjao na njega za stan i hranu – što je takođe značilo da je ponekad za njega obavljao prljave poslove.

„To nije istina“, reče Teo. „Ne poznajem tog čoveka. Osim po čuvenju.“

„Znači on je... lik koji poseduje ludački voz?“

Teo se osvrnu. „O da. Prilično je kul, zar ne?“

„Praviš se da nisi zadivljen iako je ovo, u suštini, SCENARIO ZA NEGATIVCE IZ DŽEJMSA BONDA.“

„Ne pravim se“, odgovori Teo, smešeci se. „Veoma sam zadivljen. Čuo sam da postoji, ali nisam mogao ni da zamislim da mu još uvek dozvoljavaju da saobraća.“